

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592454912/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

havde i Anledning af, at hun saa pludselig og paa Grund af uventede Efterretninger var bleven efterladt saagodtsom alene, søgt et Tilhold hos sine »Nærmestes, Baronessen og Generalinden, og hun var bleven modtaget med en Hjertelighed, der svarede til hendes Tillid.

Jeg betragtede hende som en Besætning, Fjenden havde efterladt, og det Sikke i hendes Adfærd forklarede jeg af, at hun ikke følte Meget. Hun holdt ikke saa meget af Stedsønnen, at hun vilde tage sig det videre nær, om han mødte Hindringer for sine Ønsker; men hun havde heller ikke saa Meget imod ham, at hun ikke med en vis mekanisk Troskab skulde tjene Grevens, hendes Herre og Husbonds Planer. Men hvilke vare disse? Jeg havde ingen at spørge og tale med derom. Paaskedag, under Paavirkning af det Pludselige og Usædvanlige, i en Trængsel, der næsten var livsfarlig, og overfor en Scene, der fængslede Øie og Sind, havde *Astrid* barnlig glad levet i Øieblikket; men det var en Undtagelse, Reglen var – og det var netop en af hendes fortryllende Egenskaber – at hun paa sin eiendommelige, harmoniske Maade forenede det Barnlige i Blik og Sjælsudtryk med en blid Ro og Sikkerhed, der hørte den store Verden til. Med de Følelser, jeg nærrede for hende, vilde det været mig umuligt at fortælle hende om Scenen med Grev Fritz uden at berøre den sande, dybere Grund, og hvad Ret havde jeg da? Vilde ikke mine Ord overskride den Grænse, hun magisk havde trukket mellem sig og mig? Vilde jeg ikke møde hende til at træffe en Afgørelse, der blev dicteret, om ikke af hendes Hjerter, saa af hendes Stilling og Pligt? Saasomt hendes Forhold til mig blev saaledes, at Verden virkelig tog sig af det, havde hun jo kun Et at gjøre.

Paa den anden Side kunde jeg dog ikke holde Sagen skjult for hende, og jeg fortalte derfor Comtesse Felicia, at der havde fundet et Sammenstød Sted mellem Grev Fritz og mig, foranlediget ved, at han pludselig saae mig i østerrigsk Uniform.

»Ja,« sagde hun, »jeg har advaret Dem; man skal ikke give sig stykkevis.«

Men imod Sædvane spurgte hun ikke meget og rystede blot paa Hovedet. De følgende Dage saae jeg *Astrid* lidt alvorligere end sædvanlig, men uden Spor i det skønne Ansigt af, at hun følte nogen Uro eller troede at have Noget at bebrejde mig. Netop derfor forskede jeg endnu ængsteligere end før i mit eget Sind efter, om jeg havde Noget at bebrejde mig, om jeg kunde have undgaaet det Ind-

trufne. Jeg kunde ikke finde andet Svar end Nei. Jeg stræbte ogsaa efter at udfinde med min Tanke, hvad dog Grevens Hensigt kunde være. At han og hans Søn ikke vilde løbe til Baron Panin i Wien og klage som Skoledrengene eller føre borgerlig Sladder, var mig klart nok. Men at de ikke havde opgivet Spillet, var mig ligesaa klart, skjøndt jeg tillige her mødte en uigjennemtrængelig Dunkelhed.

Længe skulde jeg ikke gaa omkring i denne Slags Uro. Fra Baron Panin i Wien kom et Ønske om, at Familien vilde begive sig til Neapel, og der blev strax truffet Forberedelser til Afreise. Grevinden og Fru v. Hönck syntes at betragte sig som medindfattede i «Familien»; Comtesse Felicia var derimod bestemt ikke indbudet, men besluttede at reise med alligevel. Ingen kunde forbyde hende at reise til Neapel. Selve Baronens Ønske havde intet Paafaldende: det var den Tid, da «Selskabet» forlod Rom og gik sydpaa. Jeg havde hele Tiden vidst, at min Samværen med Hende var paa Tid, et kort Laan mod store Renter, et Stykke Himmel, der var faldet ned til mig og skulde bødes for ved Savnet, naar det forsvandt; men der er Ting, man kan vide og dog ikke have fuldt optagne i sin Bevidsthed. Jeg forstod ikke, hvorledes jeg nu, efter at have prøvet, hvad Livet var, skulde kunne leve uden det, der var Livsbetingelsen. Jeg tænkte paa, ogsaa at reise til Neapel, men indsaar, at det ikke kunde gaa an uden Hendes Tilladelse, og hvorledes kunde hun give den? Og selv om hun vilde begaa den besynderlige Uforsigtighed at give mig den, hvorledes kunde jeg saa med Ære benytte mig deraf, da det, som Verden kaldte hendes Ære, kunde sættes paa Spil derved? Ja, truede der hende en Fare, saa var det en anden Sag; men hvad Fare, navnlig overfor Grevens, kunde fornuftigvis antages at true hende, naar hendes egen Ægtefælle ledede hendes Bevægelser?

Det Uundgaelige, det Unaturlige, maatte da skee: Jeg maatte være, hvor hun ikke var. Jeg udbad mig en Gunst, en forholdsvis stor Gunst, men dog næsten herettiget efter Alt, hvad der var skeet, efter Aanden, der havde hersket i vor Samværen: at den officielle Afsked, jeg tog med hende, ikke maatte være den sidste, men at jeg maatte see og hilse paa hende paa den nærmeste Station; jeg vilde ikke træde nær, hun skulde blot vide, at jeg var tilstede, og dertil gav hun sit Minde.

Da det allerede var hedt om Dagen, havde de valgt at reise med Aftentoget, og medens jeg ventede i Stilheden, stod Fuldmaanen op.